

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 16/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti INVESTEX GROUP, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Jaroslav Brada, s. r. o., Dunajská 58, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jaroslav Brada, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžf 118/2015 z 27. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti INVESTEX GROUP, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 17. októbra 2017 sa obchodná spoločnosť INVESTEX GROUP, s. r. o., Mostová 2, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označeného základného práva uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžf 118/2015 z 27. júna 2017 a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka (daňový subjekt) sa žalobou v správnom súdnictve domáhala (I.) preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia Daňového úradu Banská Bystrica (ďalej len „rozhodnutie“ a „žalovaný“) č. 9601403/5/1666200/2014/Bér z 29. apríla 2014, ktorým na základe vykonanej daňovej kontroly sťažovateľke ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty vyrubil *„rozdiel dane v sume 136 425,60 Eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2012. Zároveň platiteľovi dane nepriznal nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie september 2012 v sume 85 387,58 Eur a vyrubil vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2012 v sume 51 038,02 Eur, ktorú je platiteľ dane z pridanej hodnoty povinný zaplatiť do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet Daňového úradu Bratislava“*; odôvodnenie tejto časti žaloby bolo obsahovo najrozsiahlejšie a zahŕňalo predovšetkým námietky sťažovateľky proti dokazovaniu vykonanému správcom dane. Súčasťou žaloby bola aj (II.) žiadosť sťažovateľky o odklad vykonateľnosti rozhodnutia žalovaného a (III.) žiadosť o uloženie povinnosti žalovanému doručiť sťažovateľke rozhodnutie žalovaného, ktorú odôvodnila tým, že rozhodnutie žalovaného jej nebolo doručené na adresu jej súčasného sídla (kde podľa výpisu z obchodného registra sídli od 28. septembra 2013, pričom dovtedy sídlila vo Zvolene, pozn.), ale na adresu fyzickej osoby – [REDAKOVANÉ] ktorá nebola oprávnená konať v mene sťažovateľky ani nebola poverená sťažovateľkou prijímať písomnosti žalovaného (správcu dane). V tejto súvislosti sťažovateľka v žalobe uviedla, že v dôsledku nepredvídateľných udalostí na začiatku roka 2014 sa dostala do situácie, keď musela dočasne vyriešiť fungovanie obchodnej spoločnosti počas neprítomnosti jej štatutárnych orgánov, a preto zastúpená svojím konateľom [REDAKOVANÉ] 17. februára 2014 udelila generálnu (všeobecnú) plnú moc [REDAKOVANÉ] *„na zastupovanie spoločnosti a na vykonávanie všetkých právnych úkonov v mene spoločnosti INVESTEX GROUP, s. r. o... na dobu určitú, do 31. 12. 2014“*, ktorú [REDAKOVANÉ] prijala. Uvedené splnomocnenie sťažovateľka zaslala Daňovému úradu Bratislava, avšak nikdy ho nedoručila Daňovému úradu Banská Bystrica. Podľa názoru sťažovateľky *„ak by bola písomnosť doručovaná na adresu daňového subjektu, mohla takúto písomnosť prevziať osoba oprávnená na preberanie písomností, prípadne*

konateľ. To však neznamená, že písomnosť má byť doručovaná na súkromnú adresu konateľa, resp. osoby oprávnenej prijímať písomnosti... Je zrejmé, že správca dane nemal konať iba s [REDAKOVANÉ] ako zástupkyňou daňového subjektu... ale mal konať priamo so spoločnosťou INVESTEX GROUP, s. r. o. ako daňovým subjektom. Splnomocnenie [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] totiž obsahovalo neodstrániteľné vady a nebolo platným splnomocnením na účely daňového poriadku... Správca dane sa vôbec nevysporiadal s tým, či predmetné rozhodnutie doručuje podľa § 31 ods. 3, alebo podľa § 31 ods. 2 daňového poriadku. Následne v rozpore so zákonom doručoval písomnosť fyzickej osobe s dôsledkami pre právnickú osobu.“.

3. Napriek uvedenému podala sťažovateľka proti rozhodnutiu žalovaného 13. júna 2014 odvolanie, konajúc v dobrej viere, že zákonná lehota na podanie odvolania jej plynie od 30. mája 2014, kedy [REDAKOVANÉ] rozhodnutie žalovaného na pošte prevzala a odovzdala ho sťažovateľke. Informáciu o tom, ako dlho bola písomnosť uložená na pošte, sťažovateľka z poštovej obálky nevedela spoľahlivo zistiť. Oznámením č. 9601403/5/2888923/2014/Bér z 18. júna 2014 žalovaný odvolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné z dôvodu zmeškania lehoty na jeho podanie, pretože z poštovej doručky zistil, že [REDAKOVANÉ] bola písomnosť prvýkrát doručovaná 12. mája 2014 a opakovane doručovaná 13. mája 2014, pričom týmto dňom bola písomnosť uložená na pošte. V zmysle v tom čase účinného § 31 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) považoval správca dane písomnosť za doručení pätnástym dňom od jej uloženia, t. j. 28. mája 2014, odkedy sťažovateľke začala plynúť pätnásťdňová lehota na podanie odvolania podľa § 72 ods. 1 daňového poriadku. Zákonná lehota na podanie odvolania sťažovateľke uplynula 12. júna 2014.

4. Na základe podnetu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania z 12. augusta 2014 Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky oznámením č. 1100301/1/519615/2014/14003 z 26. novembra 2014 sťažovateľke oznámilo, že rozhodnutie žalovaného nie je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) prvým výrokom uznesenia č. k. 23 S 273/2014-155 z 29. septembra 2015 konanie zastavil podľa v tom čase účinného § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) z dôvodu, že žaloba sťažovateľky smerovala proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, s poukazom na to, že podľa § 247 ods. 2 OSP pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť. Konštatoval, že hoci sťažovateľka takýto riadny opravný prostriedok využila, žalovaný ho odmietol ako neprípustný z dôvodu zmeškania zákonnej lehoty na jeho podanie. S poukazom na osobitnú (špeciálnu) úpravu doručovania písomností v daňovom konaní (§ 30 až § 35 daňového poriadku) krajský súd dospel k názoru, že žalovaný doručoval rozhodnutie správne, po tom, ako mal z informačného systému – z registra daňových subjektov – preukázané udelenie generálnej plnej moci sťažovateľkou [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka generálnu plnú moc udelenú [REDAKOVANÉ] odvolala až 5. júna 2014, teda po tom, ako bolo rozhodnutie žalovaného uplatnením fikcie doručenia splnomocnenej zástupkyňi sťažovateľky doručené. V nadväznosti na uvedené krajský súd druhým výrokom citovaného uznesenia zamietol návrh sťažovateľky na uloženie povinnosti žalovanému doručiť jej rozhodnutie žalovaného.

6. Na základe odvolania sťažovateľky, v ktorom namietla, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadal s argumentmi o nedoručení rozhodnutia žalovaného sťažovateľke, a preto ho považuje za arbitrárne, nekoherentné a nepresvedčivé, najvyšší súd napadnutým uznesením uznesenie krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

7. S uvedeným záverom najvyššieho súdu sťažovateľka nesúhlasí a s poukazom na žalobné a odvolacie námietky tvrdí, že správne orgány aj správne súdy pri rozhodovaní v prejedávanej veci a posudzovaní včasnosti podania riadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu žalovaného vychádzali z toho, že sťažovateľka platne splnomocnila [REDAKOVANÉ] na zastupovanie vo veciach správy daní pred všetkými daňovými orgánmi a že dôkazné bremeno na preukázanie ne/splnenia podmienok na doručenie písomností daňovému subjektu správcom dane podľa § 31 daňového poriadku znáša daňový subjekt. Podľa názoru

sťažovateľky v jej prípade bolo potrebné odpovedať na otázky, či «- možno písomnosť označenú ako „generálna plná moc“, v ktorej bez odvolávky na akýkoľvek právny predpis sťažovateľ uviedol len, že „splnomocňuje [REDAKOVANÉ] na zastupovanie spoločnosti a na vykonávanie všetkých právnych úkonov v mene sťažovateľa“ považovať za platný právny úkon?

- možno z uvedenej dikcie plnej moci, ktorá zjavne nebola udelená podľa § 9 Daňového poriadku usudzovať, že zahrňuje zastupovanie sťažovateľa pre všetky úkony vo veci správy daní a to dokonca pred ktorýmkoľvek správnym orgánom, t. j. aj pred tým orgánom štátnej správy (Daňový úrad Banská Bystrica), ktorému nikdy nebola doručená?

- bola splnená podmienka výslovne upravená v § 9 ods. 4 Daňového poriadku, v zmysle ktorej je plnomocenstvo voči správcovi dane účinné odo dňa jeho doručenia správcovi dane?

- na kom leží dôkazné bremeno pri preukazovaní splnenia všetkých zákonných podmienok upravených v § 31 Daňového poriadku, že došlo k splneniu podmienok pre zákonnú fikciu doručenia rozhodnutia správcu dane pätnástym dňom od uloženia zásielky na pošte?».

Na základe uvedeného sťažovateľka tvrdí, že požiadavka náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, vyplývajúca z čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, nemohla byť v jej prípade naplnená tým, že správne súdy prakticky zopakovali argumentáciu správnych orgánov. Ak správny súd odmietne konkrétny argument účastníka konania, musí ho v odôvodnení svojho rozhodnutia vyvrátiť, resp. spochybníť alebo vysvetliť, prečo tento argument považuje za irelevantný. Najvyšší súd v napadnutom uznesení nedal odpoveď ani na jednu z uvedených ťažiskových otázok, čím porušil základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu.

II.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa,

ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov; úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

10. Sťažovateľka založila svoje tvrdenie o porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy na skutočnosti, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je náležite odôvodnené, pretože nedáva odpovede na ťažiskové otázky ňou zhrnuté v bode 7 tohto uznesenia; v opačnom prípade by musel najvyšší súd dospieť k záveru o včasnosti podania riadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu žalovaného sťažovateľkou.

11. „V daňovom konaní sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov a správca dane je povinný riadne zistiť skutkový stav veci a preveriť skutkové tvrdenia uvádzané daňovým subjektom, prípadne odstrániť procesné pochybenia, ktoré vykonal správca dane počas daňovej kontroly. Daňové konanie je svojou povahou správnym konaním a vzťahujú sa naň zásady činnosti orgánov verejnej správy, ale je možné identifikovať aj jednotlivé procesné zásady daňového konania (porovnaj Vernarský, M. Procesné zásady daňového konania. Košice: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, 2009 s. 11, 24 – 25 a nasl.). Daňové konanie ovláda zásada objektívnej pravdy, avšak je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvahe, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už správca dane získal v rámci správy daní a v priebehu konania. Povinnosťou správneho orgánu v prvostupňovom správnom konaní, ako aj v odvolacom konaní je dať odpoveď na ťažiskové argumenty účastníka konania v tom smere, že v odôvodnení rozhodnutia uvedie, ako sa s jednotlivými argumentmi a tvrdeniami účastníka vysporiadal.“ (I. ÚS 480/2017).

12. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 596/2012, IV. ÚS 585/2014). Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy (II. ÚS 127/07).

13. Podľa § 247 ods. 2 OSP sú súde v správnom súdnictve v rámci skúmania podmienok konania povinné skúmať, či žalobca vyčerpal riadne opravné prostriedky, ktoré sa pre rozhodnutie správneho orgánu pripúšťajú. V tejto súvislosti ústavný súd už v minulosti nálezom sp. zn. I. ÚS 20/97 z 22. mája 1997 judikoval, že „... Najvyšší súd Slovenskej republiky ako správny súd neporušil základné právo fyzickej osoby podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ak zastavil konanie podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, t. j. preto, že sa navrhovateľ v správnom súdnictve domáhal preskúmania administratívneho rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť inak ako v dôsledku vyčerpania riadnych opravných prostriedkov.“. Rovnaká povinnosť vyplýva pre správne súde z § 97 a § 7 písm. a) Správneho súdneho poriadku (účinného od 1. júla 2016), podľa ktorého správne súde nepreskúmajú právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

14. Najvyšší súd v napadnutom uznesení (bod 6) na zdôraznenie vecnej správnosti uznesenia krajského súdu (bod 5) uviedol, že *„účelom správneho súdnictva nie je v prípadoch, ak je zákonná možnosť podať voči rozhodnutia správneho orgánu opravný prostriedok, nahrádzať činnosť druhostupňového správneho orgánu. Práve rozhodovaním o odvolaní možno dosiahnuť žalobcom žiadaný stav, a to zrušenie napadnutého prvostupňového rozhodnutia, preto je rozhodovanie o prvostupňovom rozhodnutí v súdnom konaní jednoznačne predčasné. Práve táto skutočnosť je aj dôvodom, pre ktoré sa prvostupňové rozhodnutia, ktoré možno napadnúť opravným prostriedkom nepreskúmajú v správnom súdnictve. Odvolací súd má preto za preukázané, že krajský súd nemal inú možnosť ako konanie zastaviť, nakoľko žaloba smerovala voči rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom súdneho prieskumu... Pri posudzovaní momentu doručenia napadnutého rozhodnutia a včasnosti podania odvolania sa odvolací súd stotožňuje s názorom krajského, súdu, podľa ktorého v prípade faktického prevzatia zásielky na pošte 17. deň od uloženia sa uplatní zákonná fikcia doručenia, a síce, že písomnosť sa považuje za doručeníu 15. dňom po jej uložení na pošte (od 13. 05. 2014), t. j. v tomto prípade 28. 05. 2014. Žalobca podal odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu elektronicky dňa 13. 06. 2014 a 16. 06. 2014, teda po márnom uplynutí lehoty na podanie odvolania, ktorá uplynula 12. 06. 2014.“*

15. Špecifikami právnej úpravy doručovania písomností právnickým osobám v daňovom konaní sa zaoberal najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 SŽf 22/2014 z 19. mája 2015, v ktorom (okrem iného) uviedol: „*Ustanovenia novej právnej úpravy § 31 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z. z. ani neupravujú a ani neodkazujú na úpravu, podľa ktorej by bolo možné postupovať pri náhradnom doručení právnickým osobám, v prípade, ak sa osoby oprávnené preberať písomnosti určené danej právnickej osobe v mieste doručovania nezdržiavajú. Fikcia doručenia vzniká v zmysle § 31 ods. 3 veta posledná zákona č. 563/2009 Z. z. posledný deň 15-dňovej lehoty od uloženia na pošte. Prípadné neskoršie reálne prevzatie písomnosti, nemá na už vzniknutú fikciu doručenia žiadny vplyv, keďže zákonodarca výnimky z takejto fikcie doručenia nestanovil... V súčasnosti absentuje podrobná právna úprava problematiky náhradného doručovania právnickým osobám.*“

16.1. Podľa § 31 ods. 3 daňového poriadku písomnosti, ktoré sú určené do vlastných rúk právnickej osobe, je oprávnená prijímať osoba, ktorá je oprávnená konať v mene právnickej osoby, alebo osoba, ktorá je ňou poverená na prijímanie takýchto písomností. Ak nebola v mieste doručenia osoba oprávnená prijímať písomnosti zastihnutá, upovedomí ju doručovateľ vhodným spôsobom, že písomnosť príde doručiť znovu v určený deň a hodinu. Ak bude nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží doručovateľ písomnosť na pošte a právnickú osobu o tom vhodným spôsobom vyrozumie. Ak si nevyzdvihne právnická osoba písomnosť do 15 dní od jej uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa právnická osoba o uložení nedozvedela.

16.2. Podľa § 67 ods. 2 písm. b) daňového poriadku v žiadosti o registráciu je daňový subjekt, ktorým je právnická osoba, povinný uviesť 1. obchodné meno, 2. sídlo, 3. identifikačné číslo organizácie, 4. svoje organizačné zložky na území Slovenskej republiky, 5. dane, ku ktorým žiada registráciu, 6. čísla účtov vedených v bankách, na ktorých budú sústredené peňažné prostriedky z jeho podnikateľskej činnosti, 7. štatutárny orgán alebo osoby, ktoré sú okrem štatutárneho orgánu oprávnené za ňu konať, ak také údaje nie sú uvedené v obchodnom registri, 8. splnomocnenca na doručovanie, ak ide o právnickú osobu podľa § 9 ods. 11, 9. ďalšie údaje, ktorých uvedenie vyplýva z osobitných predpisov.

16.3. Podľa § 67 ods. 9 daňového poriadku ak nastanú zmeny skutočností uvedených pri registrácii podľa odseku 2 vrátane zmien, ktoré majú za následok zrušenie registrácie k niektorej dani, oznámi to daňový subjekt správcovi dane v lehote do 30 dní odo dňa, keď nastali, alebo požiada o zrušenie registrácie. V tejto lehote predloží daňový subjekt správcovi dane aj osvedčenie o registrácii, ak je potrebné nahlásené zmeny zapísať do osvedčenia o registrácii. Ak daňový subjekt nesplní oznamovaciu povinnosť riadne a včas, príslušné zmeny v registri vykoná správca dane z úradnej moci, hneď ako zistí rozhodujúce skutočnosti.

16.4. Podľa § 9 ods. 2 daňového poriadku daňový subjekt, jeho zákonný zástupca alebo jeho opatrovník sa môže dať zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí a ktorý koná v rozsahu plnomocenstva udeleného písomne alebo ústne do zápisnice u správcu dane.

16.5. Podľa § 9 ods. 3 daňového poriadku ak nie je rozsah plnomocenstva presne vymedzený, považuje sa také plnomocenstvo za všeobecné... V tej istej veci môže mať daňový subjekt, zákonný zástupca alebo opatrovník len jedného zástupcu.

16.6. Plnomocenstvo je voči správcovi dane účinné odo dňa jeho doručenia správcovi dane alebo odo dňa jeho udelenia do zápisnice u správcu dane.

16.7. Odvolanie plnomocenstva daňovým subjektom alebo výpoveď plnomocenstva zástupcom sú účinné odo dňa ich doručenia správcovi dane alebo odo dňa uvedenia týchto skutočností do zápisnice u správcu dane.

17. Z uvedeného vyplýva, že oznámenie zmeny štatutárneho orgánu právnickej osoby alebo osôb, ktoré sú okrem štatutárneho orgánu oprávnené za ňu konať, ak také údaje nie sú uvedené v obchodnom registri, je povinnosťou daňového subjektu, ktorej nesplnenie je správnym deliktom v zmysle § 154 ods. 1 písm. c) daňového poriadku. Z dôvodu nesplnenia oznamovacej povinnosti daňového subjektu riadne a včas nemožno za vadný považovať taký postup správcu dane, ktorý pre účely doručenia písomností právnickej osobe podľa § 31 ods. 3 daňového poriadku vychádza z dostupných podkladov, ktoré má k dispozícii, alebo ktoré si sám zaobstará (napr. z informačného systému – z registra

daňových subjektov). Týmto nie je dotknuté ustanovenie § 30 ods. 1 daňového poriadku, podľa ktorého správca dane doručuje písomnosť elektronickými prostriedkami.

18. Na základe tvrdenia sťažovateľky, že v dôsledku nepredvídateľných udalostí na začiatku roka 2014 sa dostala do situácie, keď musela dočasne vyriešiť fungovanie obchodnej spoločnosti počas neprítomnosti jej štatutárnych orgánov (bod 2), považuje ústavný súd jej námietku týkajúcu sa neplatnosti generálnej plnej moci, ktorú v zastúpení svojím konateľom [REDACTED] 17. februára 2014 udelila [REDACTED] a elektronicky zaslala 19. marca 2014 Daňovému úradu Bratislava, za právne irelevantnú. Nič jej nebránilo, aby pre účely správy daní rozsah zástupcovho oprávnenia obmedzila na určitý druh právnych úkonov (špeciálne splnomocnenie) alebo individualizovala na jeden určitý právny úkon (osobitné splnomocnenie) a tieto skutočnosti správnym orgánom, resp. správnym súdom preukázala.

19. K rovnakému názoru dospel aj najvyšší súd, ktorý vyhodnotil námietku sťažovateľky týkajúcu sa neplatnosti, resp. obmedzenia udelenej generálnej plnej moci len na konanie vo vzťahu k Daňovému úradu Bratislava ako nedôvodnú, keďže okrem obmedzenia trvania zastúpenia neobsahovala žiadne obmedzenie rozsahu oprávnenia zástupcu konať v mene sťažovateľky. Vychádzal pritom z obsahu administratívneho spisu, z ktorého mal preukázané, že rozhodnutie žalovaného „bolo vydané 29. 04. 2014 a následne expedované 09. 05. 2014. Napadnuté rozhodnutie bolo doručované [REDACTED] bytom Z. prostredníctvom pošty do vlastných rúk na adresu jej bydliska a z dôvodu nezastihnutia adresáta zásielky bolo dňa 13. 05. 2014 uložené na pošte. Napadnuté rozhodnutie bolo [REDACTED] fakticky prevzaté na pošte 30. 05. 2014, teda až 17. deň od uloženia zásielky, a to bez uvedenia dôvodu takéhoto oneskoreného prevzatia zásielky. Napadnuté rozhodnutie bolo doručované [REDACTED] ako splnomocnenej zástupkyňi žalobcu, a to na základe udelenej generálnej plnej moci z 17. 02. 2014. Generálna plná moc bola doručená Daňovému úradu Bratislava elektronicky ev. č. 6/12145403/2014 dňa 19. 03. 2014. Daňový úrad Banská Bystrica sa o udelenej generálnej plnej moci dozvedel z informačného systému RDS z registra daňových subjektov, podľa ktorého bola k 06. 05. 2014 [REDACTED] splnomocnená zástupkyňa žalobcu a nebola splnomocnená na zastupovanie iného daňového subjektu u žalovaného ako správcu dane, a teda bolo dodržané ustanovenie

§10 ods. 3 zák. č. 563/2009 Z. z. *O zistených skutočnostiach spísal žalovaný 06. 05. 2014 úradný záznam, ktorý sa nachádza v administratívnom spise aj s výpisom z informačného systému a generálnou plnou mocou z 17. 02. 2014... Predmetná plná moc bola síce 05. 06. 2014 odvolaná, avšak odvolanie plnej moci nastalo až po expedovaní napadnutého rozhodnutia ako aj po jeho doručení zástupkyňi žalobcu.“. Najvyšší súd zároveň s poukazom na znenie § 30 ods. 3 a § 55 ods. 11 daňového poriadku konštatoval, že postup žalovaného pri doručovaní písomností bol správny, a keďže povinnosť zaplatiť rozdiel dane nie je takým úkonom, ktorý by musela sťažovateľka vykonať osobne (ide o zastupiteľné konanie a nedostatok osobného prvku nespôsobuje jeho neúčinnosť voči správcovi dane), nemusela byť doručovaná sťažovateľke osobne (charakteristickým prvkom takéhoto konania je prvok osobný, viažuci sa výhradne na tú konkrétnu osobu a jej špecifické vlastnosti, a preto je splnenie úkonu v žiadanej kvalite inou osobou nemožné; príkladom takýchto úkonov je výsluch účastníka daňového konania).*

20. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia dospel ústavný súd k názoru, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnuté uznesenie nemožno označiť za arbitrárne v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnuté uznesenie nereflektovalo ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu vecí a rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky. Najvyšší súd sa odvolacími námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

21. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti

napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) totiž rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde, preto ústavný súd sťažnosťnú argumentáciu sťažovateľky nepovažuje za spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

22. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a napadnutým uznesením najvyššieho súdu neexistuje príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia porušenia uvedených práv po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, preto jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Z uvedeného dôvodu sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v danom prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2018